

tavaszi volt az élet pompázott csak édesanyánk
veress ilona billent át csöndesen az elmúlásba

testvéremnek

*az állomás tompa köveit fehérre meszelték már a bakterok
és a mezőn szaporán szaladták át a foltos vadmadarak
idén is rárobbant hát a tavasz a kifázott világra
megpezdültek az álmodozó földek
végtelen zöld tengereket hullámozva az ég hídjai alá
az idők pályaudvarára befutottak az első meleg légvonatok
megérkeztem immár én is zsebeimben a dolgok súlyával
keserű szájjal elszopogatva a csodák utolsó piruláit
megbillent a kisebbik fiú hátán a kitartó hit
csak az oszthatatlan teher húzza törékeny vállaim
édesanyám emléke puha madárként ül a kiürült kórházi ágyon
mint szivárgó gázok lebegnek oldott tekintete mélyén
a nagy puha gézek s lábánál hiányosan álcázva vacognak
áttűnése csúszkáló gondolatától megütötte a tétova gézák
a kövezeten percek vasgolyói kopognak
vékony huzat halk hörgéseket fuvaroz által a szobán
egy csöpp lecseppen egy parányi üvegcsé elfolyik
vasbútorok kopott orgonái kábultan bűgva halkan zongoráznak
de egyszer azért még felfoszlott az álom
ahogy széttépte utolsó kezekkel az élő gyászt a drága
s a kezdeménytől lendületre kapva vigaszként ráröppült apánkra
jött fölülre halkult éterien játszott
pedig mozdulataiból kifogyott minden tartalék
hősök dobhatják így magukat halálba hogy maradjon utánuk remény
mikor megszülte vértelen ajkai között a megspórolt szavakat
gyötörtségét félelmét megsimítva egy időtlen nyelvről visszaváltva
s földadta léte mélyéről az utolsó nehéz mondatot
egymásra vigyázatok*